

6. **Wid** hafwet, på enliga stranden, ic.
 Den Andra.
 Upp ur Thetis wåta famn, ic.
 Den Tredje.
 Gå — dansa på rosor med sinne och fot, ic.
 Den Fjerde.
 Dock, tyft, — ett ljud åt denna kant, ic.

6. **Wid** hafwet, på enliga stranden, ic.
 Den Andra.
 Upp ur Thetis wåta famn, ic.
 Den Tredje.
 Gå — dansa på rosor med sinne och fot, ic.
 Den Fjerde.
 Dock, tyft, — ett ljud åt denna kant, ic.

Sommar: Natt.

Dock, tyft, — ett ljud åt denna kant
 Min stillhet helt förstör, —
 Just där, från fullens högsta brant,
 Ett glättigt sorl jag hör;
 Jag lyssnar, undrar, håpnar, styr,
 Och hjertat ropar: kom.
 De unge här en ärestod,
 Upprest, åt vårens Gud;
 Med lif och känslor i sitt blod,
 De följa nöjets bud.
 Med blomster-kronor, fransar, blad,
 Ett tråd nu giras ut,
 Hwarkring wår ungdom hoppar, glad;
 En sång, gdr leken slut.
 Se åter än en annan hop,
 Som glädjens stämpel bär;
 Med muntra ladjens glada rop
 De leken blanda där;
 I flere rader ställs de upp,
 Hwar en sin Eloris får. —
 Men framsför denna glada trupp
 En gosse ensam står.
 Det sista paret re'n sin fart
 På wida fältet för;
 Det skiljes åt, men råkas snart;
 Dess fot knapt jorden rör:
 De löpa båda af all makt,
 De råcka hwar sin hand;
 Men hjertat ger derpå ej aft,
 Hur' det blir satt i brand.

GS418

Fyra utvalda
 wackra.

W i s d r ,

Den Första.

Wid hafwet, på enliga stranden, ic.

Den Andra.

Upp ur Thetis wåta famn, ic.

Den Tredje.

Gå — dansa på rosor med sinne och fot, ic.

Den Fjerde.

Dock, tyft, — ett ljud åt denna kant, ic.

Göteborg,

tryckte hos Sam. Norberg, 1833.

Upp ur Zephthas döda famn
Dagens ljusa skugga slungar

Sorgens Son,

En Allsmäktigs tillag till Giffert;
Doch människans i kraft af dess Svår;
Diet tillhördig Sorgen, i lifvet;
I döden, i lifvet, i döden, i lifvet.

Stån dig, fall, så länge han andas,
Han aldrig bli till någon dag;
En lund, med hans skugga skall blanda,
En sorg, med hans andas drag.

En Jord! till din egen dom gör
Hans ben, — göm dem åter i frö.
Du Sorg! dig, som mor, han tillhörd,
En bida beständiga frö.

Han dömdes: — sig ingen betagde;
Till alla, gemenskap, han hör.
Du Zeus, som gaf lifvet, det tåge,
Med andas igen, när han dö.

Säg ännu, jag vill se dig i lifvet;
Er sol, hade Zeus, fall du i döden;
Säg ännu, jag vill se dig i lifvet;
Er sol, hade Zeus, fall du i döden.

Sorgens Son, eller

Människans Skapelse.

Wid hafvet, på ensliga stranden,
Satt Sorgen, från Himmelen skild,
Doch formade, tankfullt, med handen,
Af leret, en mennisko-bild.

Zeus kom; — hvad är det? hörs han fråga.
O, Zeus! — Blott en skapnad af ler;
Men visa din Guds-förmåga:
Skänk lif, åt den bild, som du ser.

Han lefve! — dock jag det förklarar:
Min är han, i kraft af mitt lån.
Nej, utbrister Sorgen, och svarar:
Låt mig så behålla min son!

Af mig, är han tillskapad worden.
Ja; men, han har lifvet af mig.
Som Jofur det sade, kom Jorden,
Säg bilden — och yttrade sig:

Från mig, ur mitt sköt är han röfswad:

Jag

Om blisas i fogarne barn,
Doch buggas färdar utna de spår;
Med ofuld och nöje sig pora;
De färdens frynna i vintern och vår,

De Skippan, ordlig och formadets hö,
Så värdman till lätare betettas;
Så lundiga granar som fugga de fot,
Hur buskarna skola och smittas.

De broden upplifva sin färdande fall,
Så bidden i gränsen och trästier,
Så bidden i gränsen och trästier,
Så bidden i gränsen och trästier.

De färdens frynna i vintern och vår,
Så värdman till lätare betettas;
Så lundiga granar som fugga de fot,
Hur buskarna skola och smittas.

De färdens frynna i vintern och vår,
Så värdman till lätare betettas;
Så lundiga granar som fugga de fot,
Hur buskarna skola och smittas.

De färdens frynna i vintern och vår,
Så värdman till lätare betettas;
Så lundiga granar som fugga de fot,
Hur buskarna skola och smittas.

De färdens frynna i vintern och vår,
Så värdman till lätare betettas;
Så lundiga granar som fugga de fot,
Hur buskarna skola och smittas.

De färdens frynna i vintern och vår,
Så värdman till lätare betettas;
Så lundiga granar som fugga de fot,
Hur buskarna skola och smittas.

De färdens frynna i vintern och vår,
Så värdman till lätare betettas;
Så lundiga granar som fugga de fot,
Hur buskarna skola och smittas.

De färdens frynna i vintern och vår,
Så värdman till lätare betettas;
Så lundiga granar som fugga de fot,
Hur buskarna skola och smittas.

De färdens frynna i vintern och vår,
Så värdman till lätare betettas;
Så lundiga granar som fugga de fot,
Hur buskarna skola och smittas.

De färdens frynna i vintern och vår,
Så värdman till lätare betettas;
Så lundiga granar som fugga de fot,
Hur buskarna skola och smittas.

De färdens frynna i vintern och vår,
Så värdman till lätare betettas;
Så lundiga granar som fugga de fot,
Hur buskarna skola och smittas.

De färdens frynna i vintern och vår,
Så värdman till lätare betettas;
Så lundiga granar som fugga de fot,
Hur buskarna skola och smittas.

Som